

Rose

ปฏิปักษ์คู่บัลลังก์ เล่ม 1

君有疾否

如似我闻

हरुชื่อหว่าอเหวิน

เขียน

เจ้าเงิน

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ยามที่หลินอันสง่ข่าวคราวมา จู่หมีงอวินกำลังฝึ่ม้วนหนังสืออยู่กลางลานบ้าน
ม้วนภาพม้วนหนังสือโบราณวางอยู่ทั่วพื้น แสงอาทิตย์ส่องสู่ลาน
ภายในสายลมอบอุ่นเจือด้วยกลิ่นน้ำหมักหอม
มือของเขากำลังถือหนังสือการทหารอยู่ม้วนหนึ่งบังบนหน้าผาก
- हरुชื่อหว่าอเหวิน

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบกรกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อบุรุษที่อยู่คนละซีกอานาจ ต่างจับเคียวฝีมือกันด้วยวิธีการอันประหลาดยิ่ง ความคิดสุดโต่งของคู่มึงอวิน ผู้บัญชาการทหารที่คิดตีสันทกับผู้ตรวจการแผ่นดินอย่าง ชูชื้ออวี ที่มีภาพลักษณ์สูงส่ง สุภาพ อ่อนโยน ทว่าจริงๆ แล้วกลับเว้นระยะห่างกับทุกคนอย่างแนบเนียน ด้วยการสร้างบอกว่าตนเองมีใจและปรารถนาในตัวอีกฝ่าย งานนี้ไม่รู้ว่ใครกันแน่ที่จะพ่ายแพ้ในเกมรัก จะเป็นชูชื้ออวีที่จิตใจมั่นคงยิ่งกว่าหินผา โอนอ่อนเพราะคำหวานของคู่มึงอวิน หรือเป็นคู่มึงอวินที่ทำตนเป็นพวกชื่นชอบบุรุษ ทว่ากลับตกบ่วงรักนี้เสียเอง

Rose

บทที่ 1

แคว้นต้าเซี่ย รัชศกยงเหอปีที่แปด วันครีษมายัน¹

ซานเมืองนอกนครหลวงฉางอัน ทะเลแมกไม้ดกครึ้ม ลมพัดผ่าน
แหวกเป็นรอยแยก เสียงหวีดร้องไล่กระจางตั้งขึ้นคราหนึ่ง กลางป่าเขียวชอุ่ม
พลันมีนกขนดำที่ไม่สะดุดตาตัวหนึ่งโฉบออกมา ก่อนจะทะยานสู่
นกตัวนั้นกระพือปีกแล่นผ่านหอคอยที่ตั้งตระหง่านเหนือประตูเมือง ผ่าน
ถนนสายยาวอันคึกคักรุงเรือง ก่อนมุดหัวเข้าไปในจวนผู้บัญชาการ ร่อนลง
บนไหล่บุรุษชุดดำที่มีท่วงท่าสง่าผ่าเผยคนหนึ่งกลางลาน

จินเจาเก็บกระบอกไม้ไผ่ที่อยู่บนขาของนก กวาดสายตามองจดหมาย
คร่าวๆ แล้วหมุนกายเหยียบขึ้นบันได

กลืนไม้จันทน์ลอยอบอวลภายในห้องหนังสือ บุรุษหนุ่มสวมเสื้อคลุม
แพรไหมสีครามผู้หนึ่งนั่งเอนกายอยู่ด้านหลังโต๊ะหนังสือ เขากำลังหลุบตา
ปอกผลลิ้นจี่ เปลือกลิ้นจี่สีแดงสดขั้วนี้มีมือของเขาให้ชาวฟ่อง

“กลับมาได้จังหวะพอดี” อุ้งหิมะอวีนเอยกับผู้ที่เข้ามาโดยไม่เงยหน้า
“กินหรือไม่”

¹ หรืออุตรรายัน คือการที่ดวงอาทิตย์โคจรไปถึงจุดหยุดซึ่งก็คือจุดสุดทางเหนือ เป็น
วันที่มีช่วงกลางวันยาวนานกว่ากลางคืน สำหรับประเทศจีนถือเป็นวันเริ่มต้นของฤดูร้อนในเดือน
มิถุนายน

จินเจามอบจดหมายให้ “เงินเสวียนเหวินตายแล้ว”

การเคลื่อนไหวของฉูหมิงอวั้นซ่งก๊องเล็กน้อย ก่อนจะเหลือบตามองจินเจา หยิบผ้าแพรไหมขึ้นเช็ดมือจนสะอาดสะอ้านแล้วจึงรับจดหมาย อ่านทีละบรรทัดอย่างไม่ใส่ใจ ใบหน้าของเขาปราศจากคลื่นอารมณ์ เพียงแต่ยามวางจดหมายลงบนโต๊ะกลับหัวเราะขึ้นเบา ๆ อย่างคลุมเครือ “เงินเสวียนเหวินมีบุญคุณช่วยเหลือข้า การส่งคนคุ้มกันเขากลับบ้านเกิดอย่างลับ ๆ เดิมทีก็เป็นหัวใจอย่างที่สุดแล้ว นึกไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าจะเกิดเหตุการณ์เหนือความคาดหมายขึ้นกับเขา”

“เป็นข้าน้อยที่ไร้ความสามารถ” จินเจาเอ่ย

“เอาเถอะ” ฉูหมิงอวั้นเอ่ย “ผู้อื่นฆ่าตัวตาย ไม่ใช่สิ่งที่พวกเจ้าจะขัดขวางได้”

จินเจานิ่งเงียบไม่พูดจา

เงินเสวียนเหวินคนนั้นอายุเจ็ดสิบกว่าปีแล้ว ตำแหน่งสูงสุดเป็นถึงเจ้ากรมทหาร รับใช้ฮ่องเต้มาสามรุ่น มีบารมีในราชสำนักมากล้น ไม่กี่วันก่อนเขาเกษียณตัวเองลากลับบ้านเกิด องค์เหนือหัวพระราชทานของขวัญให้ขุนนางหลายชีวิตร่วมส่งลา ทุกอย่างล้วนสงบราบรื่นเนกเช่นตลอดชีวิตของเขา แม้แต่องค์กรภักษาที่พวกเขาส่งไปคุ้มครองล้วนออกเดินทางกลับมารายงานภารกิจแล้ว ใครจะคาดเดาได้ว่าจู่ๆ เขาก็ปลิดชีพตนคาบ้าน

ยามที่องค์กรภักษาทราบข่าวแล้วกลับไปถึง ทั้งห้องเหลือเพียงคราบเลือดกระจัดกระจาย ศพของเงินเสวียนเหวินถูกขุนนางห้องฉินรับไปบรรจุโลงและฝังแล้ว จากคำบอกเล่า จู่ๆ เขาก็ดื่มสุราขับขานบทเพลงสุดเหวี่ยงตลอดทั้งคืน หลังจากนั้นก็มีเรื่องข่าวคราว พอเพื่อนบ้านผลักประตูเข้าไปถามไถ่ กลับเห็นเขากุมกระบี่ปลิดชีวิตตนเองจนสิ้นใจ โลหิตสดกระเซ็นทั่วพื้น ยิ่งไปกว่านั้นมีคนกล่าวว่าได้เห็นตัวอักษรเลือดไหลย่อยแปดคำที่เขาเขียนไว้บนผนัง

“มิหนานถูบบิบ ขอตายเพื่อปณิธาน”

“เขาเขียนประโยคนี้ก่อนตายจริงๆ หรือ” ฉูหมิงอวั้นเอ่ยถาม

“ตอนองครักษ์เงากลับไปถึงก็ไม่เห็นตัวอักษรใดหลงเหลืออยู่แล้ว ไม่รู้ว่าเป็นจริงหรือเท็จ ทางกำลักรับข่าวด้านนั้นไว้ กล่าวเพียงว่าถึงแก่กรรมแล้ว อย่างอื่นล้วนปิดปากเงียบไม่เอ่ยถึง”

“เหอะ เงินเสวียนเหวินเป็นคนระดับใด จู่ๆ มาตายอยู่ในบ้านกะทันหันขนาดนี้ ทางกำลักรับข่าวว่ามีข้อสงสัยที่สะท้อนถึงนครหลวงจนชักนำปัญหาตามมาจริงๆ อย่างไรก็ตามเสียก็อยู่ไกลจากนครหลวง ย่อมยากปกปิดเรื่องราวให้ผ่านพ้นไปโดยเร็วที่สุด การปกปิดอำพรางว่าสุขสงบก็เป็นสิ่งที่คนเหล่านั้นถนัดมิใช่หรือ” ฉูหมิงอวี่นพึงพนักเก้าอี้ ปลายนิ้วแตะบนจดหมายเบาๆ “ข่าวลือใช้ว่าจะเกิดขึ้นตามอำเภอใจ อีกทั้งประโยชน์นี้ก็มีความเด็ดเดี่ยวหาว่าหาญของเขาจริงๆ น่าจะเป็นของจริง เกรงว่าเพราะทั้งเบาะแสไว้ชัดเจนเกินไป จึงถูกคนทำลายทิ้ง”

จินเจามีนิ่ง “เรื่องนี้มีปัญหาภายในจริงๆ หรือ”

ฉูหมิงอวี่นกลับมา “พบครอบครัวของเงินเสวียนเหวินอยู่ที่นั่นด้วยไหม”

จินเจาไตร่ตรองครู่หนึ่งจึงส่ายหน้าเอ่ย “ดูจากรายงาน ไม่พบเห็นมาก่อน”

“เรื่องนี้ไม่น่าแปลกใจ”

“อะไรหรือ”

“‘มิตินกูปีบ ขอตายเพื่อปณิธาน’ นี่ต้องไม่ใช่ความแค้นส่วนตัวแน่นอน เงินเสวียนเหวินเป็นขุนนางมาหลายปี ไม่กล่าวถึงลูกศิษย์นับร้อยผู้ที่ได้รับผลประโยชน์จากเขาไม่ว่าจะมากหรือน้อยล้วนมีนับไม่ถ้วน ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงความลับที่เขาล่วงรู้ทั้งหมด หากสามารถใช้งานเขาเพื่อตนเองได้ ก็จะได้เปรียบเหนือราชสำนัก” ฉูหมิงอวี่นยิ้มอย่างเย็นชาแล้วเอ่ย “ไร้ทางชักจูงเข้าเป็นพรรคพวก จึงใช้ครอบครัวมาข่มขู่ ไม่ใช่วิธีการใหม่อะไร”

“หากเป็นเช่นนั้น พวกเราก็จำเป็นต้องยื่นมือเข้าแทรกแล้ว” จินเจาเอ่ย

“เพียงแค่ไม่รู้ว่าเขาพาครอบครัวของเขาไปยังที่นั่นเอง หรือตกอยู่ในเงื้อมมือของผู้อื่น” ฉูหมิงอวี่นเอ่ย “ให้องครักษ์เงาที่ยังอยู่ที่นั่นสืบข่าวจาก

ทางการอีกครั้งก่อน ลองดูว่าพบอะไรหรือไม่”

“รับทราบ” จินเจาชะงัก ก่อนจะเอ่ยขึ้นอีก “ยังมีอีกเรื่อง ตอนนี้อยู่แล้วอาจจะมีส่วนเกี่ยวข้อง คนที่พวกเราสังเกตเห็นระหว่างทางก่อนหน้านี้แอบติดตามเงินเสวียนเหวินเช่นกัน องค์กรข้าเพิ่งพบร่องรอยของฝ่ายตรงข้ามอีกครั้งที่ฉางอัน ยืนยันได้ว่าเป็นคนจากตระกูลซู”

“...ตระกูลซู?” ฉูหมิงอวี่นย่นคิ้วเล็กน้อย “ซูชื่ออวี่หรือ”

จินเจาองเขาพาลงพักหน้า

แคว้นต้าเซี่ยดำรงอยู่มานานกว่าหนึ่งร้อยปีแล้ว เนื่องจากอัศวินเสนาบดีผู้ก่อตั้งราชสำนักวางแผนก่อกบฏ นับแต่นั้นจึงยกเลิกตำแหน่งนี้สามขุนนางใหญ่เหลือเพียงสองตำแหน่ง คือผู้บัญชาการควบคุมงานทหาร ผู้ตรวจการดูแลงานตรวจตรา ร่วมกันช่วยเหลือฮ่องเต้ปกครองบ้านเมือง

ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันพระชนมพรรษาเยาว์วัยทั้งอ่อนแอไร้ความสามารถ ราชสำนักจึงถูกฉูหมิงอวี่นผู้อยู่ในตำแหน่งผู้บัญชาการและซูชื่ออวี่ผู้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจการคุมอำนาจบริหาร กลายเป็นการเผชิญหน้าที่หักเหลี่ยมกันระหว่างฝ่ายฉูกับฝ่ายซู

“เจ้าสงสัยการกระทำของซูชื่ออวี่หรือ” ฉูหมิงอวี่นมองทางเขา คิดใคร่ครวญแล้วเอ่ยอีกหน “กล่าวได้ยาก”

จินเจาไตร่ตรองแล้วกล่าว “นั่นสินะ อย่างไรก็ตามเสียซูชื่ออวี่ก็เป็นบุรุษผู้มีคุณธรรมที่ผู้คนล้วนเรียกขานกัน วิธีเช่นนี้ต่ำช้าอยู่บ้าง”

“เหอะๆ” ฉูหมิงอวี่นหัวเราะเยาะ “ท่าทางของบุรุษผู้มีคุณธรรมที่แสดงให้คนดูนั้น เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเขาเป็นบุรุษผู้มีคุณธรรมจริงๆ”

“...เช่นนั้นแล้วท่านคิดเห็นอย่างไร”

“ข้าจะรู้ได้อย่างไร” ฉูหมิงอวี่นเอ่ย “ข้ามิได้สนิทชิดเชื้อกับซูชื่ออวี่เสียหน่อย”

จินเจา “...”

“ทว่าข้าเป็นกังวลอีกเรื่องมากกว่า” ฉูหมิงอวี่นยกมุมปากเอ่ยเสียงเนิบนาบ “คนในสำนักตรวจการล้วนเป็นคนของราชสำนัก ซูชื่ออวี่ไร้ทาง

โยกย้ายเป็นการส่วนตัวได้อิสระ เช่นนั้นคนที่สะกดรอยตามเงินเสวียนเหวิน ตลอดทางจะเป็นไครกัน”

“ไม่ชัดเจน พวกเราเกือบจับอีกฝ่ายได้สามครั้ง แต่ก็ลั่นหลบหนีได้ทุกครั้ง”

“หนึ่งในนั้นยังมีครั้งหนึ่งที่เปิดเผยตัวตนออกไปให้อีกฝ่ายรู้” จู๋หมิงอวี่น ยกมือเล็กน้อย ปรามจินเจาที่จะเอ่ยขอโทษอีกครั้ง “องค์กรของเราเป็นข้าที่ บ่มเพาะมา ข้ารู้ดีว่ามีความสามารถมากเพียงใด คนที่ทำให้พวกเขาจนตรอก ถึงขนาดนี้ได้ เจ้าคิดว่าจะเป็นคนที่ยึดอวี่ได้มาอย่างสง่างาม”

จินเจาเข้าใจในทันที ทว่าตอบกลับไม่ถูกจังหวะ

จู๋หมิงอวี่นยิ้มบาง ๆ นัยน์ตากลับเยือกเย็น “สหายร่วมงานของข้าคนนี้มีเบื้องหลังอำนาจในยุทธภพอะไรสักอย่าง หรือมีกองกำลังที่แอบบ่มเพาะไว้ เช่นเดียวกับข้ากันนะ หลายปีมานี้ข้าไม่เคยรู้แจ้งเลย ดูท่าจะเข้าใจเขาน้อยเกินไปจริง ๆ จู๋ ๆ ข้าก็อดคิดไม่ได้ว่าสิ่งที่ข้ามองเห็นทั้งหมด ส่วนใหญ่เป็นเพียงเปลือกนอกเท่านั้น”

“ท่านหมายความว่าอย่างไร”

รอยยิ้มที่มุมปากของเขานิ่งค้าง นิ้วมือขยี้เมลิ็ดลั่นจี้ ออกแรงเพียงนิด เมลิ็ดก็สลายเป็นผุยผงอยู่ระหว่างนิ้ว “ตรวจสอบอย่างละเอียดให้กระจ่างอย่างไรเสียตอนนี้ คู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งที่สุดของข้าก็คือเขา”

“แต่ก็ไม่อาจดูแคลนอำนาจที่อยู่เบื้องหลังชื่ออวี่ได้ หากทำให้เขารู้ตัวเกิดความระแวงระวังขึ้นมาก็จะยุ่งยากเอาได้”

“สิ่งที่เจ้ากังวลนั้นถูกต้อง พวกเรา...”

จู๋ ๆ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น จู๋หมิงอวี่นหยุดบทสนทนาแล้วขวานรับ ประตูห้องหนังสือเปิดออกเสียงดังแอ็ด สตรีนางหนึ่งยกถาดเคลือบสีแดง เดินเข้ามา จังหวะเคลื่อนไหวงดงามหยาดเยิ้ม ก่อนทำความเคารพเขาอย่างอ่อนช้อย “ได้ทำหน้าที่เหนียวกับงานมาทั้งวัน หวังด้วยปัญญา ยากจะแบ่งเบาความกังวลจากใต้เท้า ครุ่นคิดอยู่นาน ได้เพียงทำน้ำแกงมามอบให้ใต้เท้า หวังว่าใต้เท้าจะไม่รังเกียจ”

ฉู๋หมิงอวินตอบรับอึ้ง พลังโบกมือเอ่ย “วางไว้ตรงนี้ เจ้าออกไปก่อนเถิด”

หฺวู่จี้วางตาลงตามคำสั่ง ทว่ากลับไม่จากไปไหน นางปราดมองฉินเจาที่ยืนหลุบตาอยู่อีกด้าน ทันใดนั้นสายลมหอมกรุ่นระลอกหนึ่งก็พัดผ่าน หฺวู่จี้อ้อมผ่านโตะหนังสือไปถึงข้างกายของฉู๋หมิงอวินแล้วก็ตรึมฝึปากเบาๆ กายนวลหอมละมุนพลันแนบประชิดไหล่ของเธอ นางโน้มตัวเอ่ยข้างหูของฉู๋หมิงอวินอย่างขุ่นเคือง “น้ำแกงนี้ตุ๋นอย่างพิถีพิถันอยู่หลายชั่วโมง² หากหฺวู่จี้ไม่เห็นได้เท่าใดมจนหมด ก็จำเป็นต้องบิตพลีไม่จากไปแล้ว”

ฉู๋หมิงอวินเอียงศีรษะทอดมอง ยกมือเชยคางของนางขึ้น ปลายนิ้วอ่อนเก๋ยผ่านนมปาก นางหลุบตาทำลังจะคลี่ยิ้ม จับพลันสีหน้าก็ขาวซีด ตกใจร้องแตกอยู่ในลำคอหนึ่งก็ไร้ทางเปล่งเสียงออกมาได้อีก

ฉู๋หมิงอวินบีบลำคอของนางด้วยสีหน้าเฉยชา “ฟังคำพูดของข้าไม่เข้าใจหรือ”

หฺวู่จี้ถูกตรึงไว้แน่น พ่นเสียงออกมาไม่ได้สักคำ นางตัวสั่นระริกพลงสายหน้าสุดชีวิตจนกระทั่งฉู๋หมิงอวินปล่อยมือ จึงรีบร้อนถอยออกไปพร้อมร้องให้สะอึกสะอื้น

ฉู๋หมิงอวินยกน้ำแกงขึ้นพิจารณาครู่หนึ่ง ก่อนจะเอียงชามเทน้ำแกงทั้งหมดลงในกระถางที่อยู่มุมโตะ แล้วจึงปรายตามองฉินเจาที่อยู่อีกด้าน “เจ้าอยากจะทำอะไร”

ฉินเจาเอ่ยด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก “ศิษย์ที่มิว่าสนรักไม่ตื่นชินเลย”

“ศิษย์พี่ของเจ้าอารมณ์ไม่ดี หากล้อเล่นอีกหนข้าจะตีเจ้า” ฉู๋หมิงอวินเอนกายกลับพิงเก้าอี้ เอ่ยอย่างรำคาญใจ “ตำแหน่งในราชสำนักของข้ามันคงขึ้นทุกวัน คนที่จับตาดูข้าก็มีมากขึ้นเรื่อยๆ หลายปีมานี้มีสตรีที่ถูกส่งมายังจวนคนไหนบ้างไม่คิดหาหนทางรวบรวมข่าวสาร ข้ายังต้องแบ่งเงินจำนวนมากให้พวกนางใช้จ่าย หากไม่ใช่เพราะไม่มีทางเลือก แทนที่จะเผชิญหน้ากับ

² หนึ่งชั่วโมงเท่ากับสองชั่วโมง

พวกนาง มิสู้ให้ข้าส่งกระจกขึ้นชมตนเองทั้งคืนยังจะดีเสียกว่า”

“เช่นนั้นท่านวางแผนอย่างไร” ฉินเจาถาม

“บนโลกนี้สิ่งที่ไม่คุ้มค่ากับเงินมากที่สุดก็คือชีวิตของพวกสายสืบ สอดแนม ไม่ช้าก็เร็วจะต้องเก็บกวาดให้สะอาด” ฉูหมิงอวี่นยกมือขึ้นหวด คลึงหว่างคิ้ว “เมื่อครู่พูดถึงไหนแล้วนะ”

“ชูชืออวี่” ฉินเจาเอ่ย “ต้องการสืบความเคลื่อนไหวของเขาและเบาะแส ของลูกน้องให้กระจ่าง เกรงว่าคงเป็นไปได้ยากที่เขาจะไม่รู้ตัว”

“เขาจะต้องรู้ตัวแน่” ฉูหมิงอวี่นไตร่ตรองครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยขึ้นฉับพลัน “หากทำให้เขารู้ว่าทำอะไรไม่ถูกเล่า”

“เป็นไปได้หรือ” ฉินเจาเอ่ยอย่างสงสัย

ฉูหมิงอวี่นกวาดสายตามองข้ามที่ว่างเปล่าบนโต๊ะ พลันยกยิ้มมุมปาก “พอดีเลย ไม่ต้องรอช้าเร็วอะไรแล้ว” เขายึดตัวตรงพลาถมองทางฉินเจา ก่อนออกคำสั่งว่า “ไปสั่งการให้คนแพร่ข่าว จะเล่าความว่าอย่างไรยอมได้ แคบอกว่าการจริงแล้วข้าโปรดปรานบุรุษ จะต้องให้ข่าวแพร่สะพัดไปทั่ว ทั้งนครหลวงก่อนเข้าวันพรุ่งนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้องให้ชูชืออวี่ได้ยิน อย่างชัดเจน”

หากให้บรรดาคุณหนูที่ยังไม่ออกเรือนของฉางอันพิจารณาเลือกบุรุษผู้เป็นที่ ต้องตาต้องใจ คนที่อยู่ลำดับแรกย่อมเป็นชูชืออวี่ผู้ตรวจการคนปัจจุบันของ ราชสำนักอย่างไม่ต้องสงสัย

ชูชืออวี่เกิดมาเพียบพร้อมด้วยอำนาจและชื่อเสียง บรรพชนนับขึ้นไป ลีรุ่นล้านเป็นแม่ทัพผู้เลื่องชื่อ ชูเจ๋วบิดาของเขาเป็นขุนนางที่อดิธธองแต่ทรง ฝากฝังพระโอรสให้ดูแล ส่วนเขาอยู่ในตำแหน่งสามขุนนางใหญ่ ได้รับความ โปรดปรานและความไว้วางใจจากฮ่องเต้อย่างล้นลึก กระนั้นเขากลับไม่มีนิสสัย วางอำนาจบาตรใหญ่แม้แต่แต่น้อย สุภาพอ่อนโยนต่อผู้คน แต่โรมาปฏิบัติต่อ ผู้อื่นนุ่มนวลมีมารยาทอยู่เสมอ คนที่ทาบทามเขาให้ตระกูลของตน แม้จะเคย ถูกปฏิเสธไปอย่างอ้อม ๆ ก็ยังคงต้องการรับเขามาเป็นบุตรเขยอย่างไม่ย่อท้อ

แต่ฉุ่หมีงอวินกลับรู้สึกเสมอว่าในความสุขภาพของชูช้อวี่ อีกฝ่ายวางระยะห่างที่พอเหมาะพอดีต่อผู้คน ดูคล้ายอ่อนโยนความจริงกลับเฉยเมย เขาคร้านจะเปลืองความคิดทำความเข้าใจกับคนประเภทนี้ ดังนั้นต่อให้พวกเขาสองคนอยู่ร่วมราชสำนักเดียวกันมาหลายปี ฉุ่ชูสองฝ่ายได้เถียงกันไม่ว่างเว้น เขาและชูช้อวี่นับตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงปัจจุบันก็รู้จักกันเพียงผิวเผินเท่านั้น

ทว่าหลังจากนี้ เกรงว่าจำต้องเกี่ยวข้องกันให้มากขึ้นแล้ว

ฉุ่หมีงอวินก้าวเท้าออกจากตำหนักใหญ่ ปรามมองกลุ่มขุนนางที่เลิกจากการประชุมกำลังจะออกจากวังหลวงแวบเดียวก็พบเงาร่างประหนึ่งต้นหยกไม้จืดหล่น³ ของบุรุษที่ได้รับความชื่นชอบที่สุดในนครหลวงผู้นั้น

“ได้ให้ชูช้อวี่ก่อน”

ชูช้อวี่หยุดเท้าแล้วเอี้ยวตัวมามอง เอ่ยถามว่า “ได้ให้ฉุ่หมีงอวินหรือ”

“อืม” ฉุ่หมีงอวินเดินไปถึงข้างกายเขา “มีคำพูดหนึ่งข้าคิดมานานแล้ว ยังคิดว่าควรบอกให้เจ้าได้รู้”

“เชิญกล่าว”

ฉุ่หมีงอวินสูดลมหายใจเข้าลึก คว่ำมือของชูช้อวี่ที่อยู่ข้างกายมากุมไว้ “เจ้ายอมฟังจริงหรือ”

“ไม่ต้องเอ่ยว่ายอมหรือมิยอม มีพระอันใดก็พูดมาได้โดยตรง” ชูช้อวี่คิดจะดึงมือกลับอย่างแนบเนียน ทว่ากลับถูกกุมไว้แน่นกว่าเดิมเล็กน้อย เขายิ้มบางๆ พร้อมชำเลืองมองขุนนางที่เดินผ่านข้างกาย เอ่ยต่อว่า “สองสามวันมานี้ในนครหลวงมีข่าวลือแพร่สะพัดว่าได้ให้ฉุ่หมีงอวินชื่นชอบบุรุษ ผู้แซ่ชูคิดว่าควรหลีกเลี่ยงจากข้อสงสัยเป็นดี”

“เจ้าอยากเลี่ยงจากข้อสงสัยหรือ” ฉุ่หมีงอวินเอียงศีรษะเล็กน้อย เผยสีหน้าเศร้าสร้อยออกมาบางๆ ครู่ต่อมากลับคลี่ยิ้มอีกครั้ง จมยั้งหะที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ทันได้ตอบโต้กุมมือของเขาด้วยสองมือ เปิดปากเอ่ยด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิม “ช้อวี่ ข้าชอบเจ้ามานานแล้ว”

³อุปมาถึงผู้ที่โดดเด่น มีอนาคต

จังหวะเท้าของขุนนางที่เดินอยู่บนถนนวังหลวงต่างชวนเซทันที

“...” ชูช้อวี่ตกใจยิ่งชั่วขณะ ครูต่อมาจึงยิ้มเอื่อยอย่างอ่อนโยนเหมือนเช่นเคย “เรื่องขบขันนี้ไม่น่าสนใจ ได้เท่าजू...”

“เจ้าไม่เชื่อข้าหรือ” ฉูหมิงอวี่นัตตบทเขา ก่อนจะกระชับมือให้แน่นขึ้นอีก ใบหน้าเต็มไปด้วยความจริงใจ “ฟ้าดินเป็นพยาน ชีวิตนี้ของข้าหวังเพียงแต่งงานรับ...แค่ก็...หวังเพียงอยู่กับเจ้าคนเดียวจนแก่เฒ่า เจ้ายินดีหรือไม่”

“ไม่ยินดี” ชูช้อวี่ยิ้มอย่างจริงจังเช่นกัน

“ข้าพอจะได้ ดังนั้นเมื่อก่อนจึงไม่กล้าแสดงความรู้สึกในใจต่อเจ้า” สีหน้าฉูหมิงอวี่นไม่แปรเปลี่ยน “ทว่าสองสามวันมานี้ในที่สุดข้าก็คิดได้ ต่อให้ร้องขอแล้วไม่ได้มา อย่างไรก็ตามก็อยากลองดูสักตั้ง”

“ได้เท่าजूจ่านกผิตไซหรือไม่ เจ้ากับข้าแต่ไรมาไม่มีมิตรภาพระหว่างสหายร่วมงานเท่านั้น กลายเป็นความเกลียดกลัวทุกซึ่ใจตั้งแต่เมื่อใดกัน” ชูช้อวี่ยิ้มเอื่อย

ฉูหมิงอวี่นจ้องมองเขา “คำพูดนี้ของเจ้า กำลังตำหนิติเมื่อก่อนข้าทำดีต่อเจ้าไม่มากพอใช่หรือไม่”

“ไม่ใช่เช่นนั้น ได้เท่าजूคิดมากแล้ว” ชูช้อวี่ออกแรงชักมือกลับ

“ตอนนี้เจ้าไม่เชื่อ ข้าก็ไม่โทษเจ้า วันหน้าข้าจะพิสูจน์ให้เจ้าเห็นแน่นอน ชื่ออวี่ หัวใจของข้าไม่มดเท็จ” ฉูหมิงอวี่นซุกมือเข้าไปในแขนเสื้อแล้วหยิกตนเองหนึ่งที เอ่ยด้วยถ้อยคำลึกซึ้ง

จู่ๆ รอยยิ้มของชูช้อวี่ก็ลึกซึ้งขึ้น เขาหรี่ตาลเล็กน้อยพลางเอ่ยปากอย่างนิ่มนวล “เจ้าป่วยใช่หรือไม่”

“ป่วยเป็นไข้ใจ” ฉูหมิงอวี่นตอบอย่างไม่ลังเล

“เสียมารยาทแล้ว” ชูช้อวี่ผงกศีรษะให้ ก่อนจะหมุนกายจากไป

“ข้าจะรอเจ้าเปลี่ยนใจ” ฉูหมิงอวี่นมองส่งด้วยสายตาลึกซึ้ง จนกระทั่งเงาร่างของอีกฝ่ายหายลับไปจึงสำรวจมสีหน้าท่าทางแล้วยกยิ้มขึ้นบางๆ เขาเผชิญกับสายตาซับซ้อนของบรรดาขุนนางที่กวาดผ่านตนเองอย่างไม่แยแส

ลักนิต ภายในใจคิดทวนบทสนทนาเมื่อครู่หนึ่งรอบ รู้สึกว่าแม้การแสดงของตนออกจะเกินจริงไปสักหน่อย แต่ผลลัพธ์กลับชัดเจนอย่างยิ่ง ยิ่งนับว่าน่าพึงพอใจ

ส่งผลให้จังหวะการก้าวเท้าออกจากประตูวังหลวงของใต้เท้าฉูในวันนี้มีชีวิตชีวาขึ้นสองสามส่วน

วันเวลาในหน้าร้อนแสนสงบและผ่อนคลาย องค์กรที่เฝ้าประตูจนชุดงเยหน้าหรีตารับแสงอาทิตย์สไลไม่ได้ ขณะที่กำลังสบายใจ ทุกกลับได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งรีบดังขึ้นฉับพลัน เขายกทวนวงเดือนขึ้นขวางเงาร่างที่เตรียมถลันสู่ด้านในจวน ก่อนจะตะโกนถามด้วยเสียงดุดันว่า “ใคร”

ผู้มาใหม่ค่อยๆ ชะลอฝีเท้าจึงไม่ชนเข้า เขาค้อมตัวกุมเข่าพร้อมงเยหน้าขึ้นหอบหายใจ เผยให้เห็นใบหน้าของเด็กหนุ่มที่งดงามหมดจด ชูไปเช็ดหยาดเหงื่อบนหน้าผาก “ข้าเอง!”

องค์กรจำได้ว่าเป็นผู้ดูแลข้างกายของคุณชาย จึงเก็บอาวุธทันทีขอโทษขอโพยแล้วอดเอื่อยยิ้มๆ ขึ้นมาไม่ได้ว่า “เหตุใดจึงรีบร้อนเสียจนเป็นเช่นนั้น เจ้าทนายน้อยท่านนั้นหายไปแล้วรี”

“หายไปกับเจ้าสิ” ชูไปอารมณ์ไม่ดี “เกิดเรื่องใหญ่แล้ว คุณชายเล่า”

“เมื่อครู่เห็นคุณชายเดินไปทางห้องหนังสือ น่าจะยังอยู่”

ชูไปพุ่งตัวไปยังห้องหนังสือทันที ทั้งผลึกประตูทั้งรับเอ๋ยโดยไม่หยุดพักหายใจ “คุณชาย! เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!”

คนสองคนที่อยู่ในห้องหยุดการสนทนาแล้วหันหน้ามา เพียงมองเห็นบุรุษวัยกลางคนที่อยู่ข้างกายคุณชายของตน ชูไปก็ขำอ่อยบวม ก้มหน้าปิดปากสนิท

พ่อบ้านชู้อัหันกลับไปค้ำบให้ชู้อัหวี เอ่ยว่า “เช่นนั้นข้าน้อยขอตัวลา” หลังจากชู้อัหวีพยักหน้ารับ ชู้อัจึงเดินไปด้านหน้าชูไป ขมวดคิ้วแน่นตำหนิเบาๆ “ไร้มารยาท หุนหันพลันแล่นอะไรกัน!”

ชูไปก้มหน้างุดอย่างห่อเหี่ยว “ท่านพ่อ...”

ติดที่มีชูชื่ออวี่อยู่ ชูอี่จึงกล่าวไม่ได้มากนัก เพียงถลึงตาใส่เขาคนหนึ่ง เป็นการดักเตือนก็จากไป

ชูชื่ออวี่ยืนหัวเราะเบาๆ อยู่ด้านหลังโต๊ะหนังสือ “ก่อนมาไม่รู้จักถามให้ชัดเจนว่ามีใครอยู่ ถูกดุด่าอีกแล้วเห็นหรือไม่”

ตอนนี้ชูไปถึงเสยหน้าขึ้น ลูบจมูกไปมา เอ่ยอย่างอับอาย “ยังเป็นคุณชายที่ดีที่สุด” เขาก้าวไปด้านหน้า มองเห็นชูชื่ออวี่ถือเทียบเชิญอยู่ในมือ “นี่คืออะไรหรือ”

“เทียบเชิญที่ซึ่งเหิงจอหงวน⁴ คนใหม่ส่งมา อีกไม่กี่วันเขาจะจัดงานเลี้ยงฉลอง” ชูชื่ออวี่วางเทียบเชิญไว้ด้านข้าง “ตอนสอบคัดเลือกขุนนางเห็นสำนักงานเขียนของเขาสิ้นไหลเด็ดเดี่ยวและตรงไปตรงมา เป็นคนที่น่าคบหาคนหนึ่ง”

“อ้อ” ชูไปพยักหน้า

“เมื่อครูเจ้าอยากพูดอะไร เกิดเรื่องใหญ่อะไรขึ้นนั้นหรือ” ชูชื่ออวี่ถาม

“อ้อ!” ชูไปได้สติคืนกลับมาทันที รีบเอ่ยว่า “ข้างนอกลั่นพูดกันว่าผู้บัญชาการฉูคิดถึงท่าน!”

ชูชื่ออวี่ยิ้มซ้ำอีกหนึ่ง เอ่ยอย่างราบเรียบ “แค่การพูดคุยไร้สาระเท่านั้น”

“ตะ...แต่มันแพร่สะพัดไปทั่วโรงน้ำชาแล้วนะขอรับ! ยามนี้ได้ให้กลุ่มเทกกำลังรวบรวมสิ่งที่ท่านขึ้นชอบอย่างสุดความสามารถ กระทั่งว่าท่านเคยไปที่ใดมาบ้างเขาก็อยากรู้ แม้แต่หญิงงามในजनก็ล้วนย้ายออกจนสิ้น...” ชูไปมีสีหน้ายุ่งเหยิง “ข้า่น้อยคิดว่า...ไม่เหมือนเรื่องโกหกนะขอรับ”

“เจ้าพบเขาน้อยครั้ง เวลานี้जूๆ เขาบอกว่าคิดถึงข้า เจ้าก็เชื่อหรือ” ชูชื่ออวี่เหลือบตาขึ้นมองเขา

ชูไปพยักหน้า หลังจากสบเข้ากับสายตาของชูชื่ออวี่ก็รีบส่ายหน้าทันที

⁴ หรือ จ้วงหยวนในสำเนียงจีนกลาง คือชื่อเรียกผู้ที่ได้อันดับหนึ่งในการสอบคัดเลือกขุนนางระดับประเทศเพื่อเข้ารับราชการ

“แค่ข้าวซุบซิบเท่านั้น หากตั้งใจได้แย่งคงยากหลีกเลี่ยงข้อสงสัยว่า เพราะอยากปกปิด มิสู้รอให้มันหายไปเอง”

“ไม่ได้นะคุณชาย!” ซูไปเอ๋ยทันควัน “เป็นเช่นนี้ต่อไปในอนาคตท่าน ก็จัดงานแต่งงานแล้ว! ปัจจุบันท่านยังไม่ได้แต่งงาน ตอนนี้เกิดเรื่องนี้ขึ้น ยังไม่พูดถึงคนอื่นจะเข้าใจผิดว่าท่านเป็น...เพียงดูท่าทีนี้ของผู้บัญชาการजूต่อไปยังจะมีแม่นางคนไหนกล้าแต่งงานกับท่านหรือ!”

“...เจ้าคิดไปเสียไกล” ซูซื่ออวี๋ถอนหายใจคราหนึ่ง มองท่าทางราวกับ ถูกโพลนของเขา พลางความเมือหาพู่หยกในแขนเสื้อ “เช่นนั้นข้าสั่ง...”

“ไม่ใช่ขอรับ! คุณชาย ท่านนะไม่รู้ว่าพวกเขาพูดคุยไปถึงขั้นไหน แล้ว!” ซูไปเอ๋ยแทรกคำพูดของเขาอย่างร้อนใจ ก่อนจะหน้าแดงก่ำอีกอึก อยู่เนิ่นนานจึงตัดสินใจเอ่ย “พวกเขาพูดกันว่าคุณชายเที่ยงตรงน่ายำเกรง จूंหมิงอว้นคนนั้นเมื่ออยู่บนเตียง...มากกว่าครึ่งอยู่ด้านล่าง”

“...” ซูซื่ออวี๋ถอนมือกลับ ยกจอกชาขึ้นถือหลวมๆ สงเสียง “อ้อ” หนึ่งหนแล้วพุกหน้ายิ้มเอ่ย “นั่นเป็นการชมเชยข้าไม่ใช่รี แต่คำพูดคุย ไร้สาระเท่านั้น โยต้องสนใจ”

ใบหน้าของซูไปเปลี่ยนเป็นประหลาดใจ ลับสน สุดท้ายกลายเป็น ความเลื่อมใสหลังจากจุกคิดขึ้นได้ “คุณชาย ท่านไม่ธรรมดาจริงๆ!”

“ไม่พูดเรื่องนี้แล้ว” ซูซื่ออวี๋ยิ้ม “คนที่ให้เจ้าไปรับเล่า”

“พบแล้วขอรับ กำลังตามมาด้านหลัง อีกเดี๋ยวเดียวคงถึงแล้ว”

เสียงขับขานของหญิงขับร้องภายในหอสุราแผ่วเบานุ่มนวล แว่สู่ห้องแยก ที่อยู่ชั้นบน เสียดยเพียงแต่คนสองคนในห้องตอนนี้ต่างไร้อารมณ์สุนทรีย์ ไม่มีแก๊ใจจะรับฟัง

มือของจूंหมิงอว้นคลี่หุบพัดสำจิน⁵ สองสามหน ในที่สุดก็วางไว้บนโต๊ะ อย่างหงุดหงิด เปิดปากทำลายความเสียบสงบในห้อง “ไม่เจอกันหกปี จะพบ

⁵ หมายถึง ทองคำโปรยปราย

หน้าที่ไม่ไปที่จวนข้ากลับนัดที่หอสุรา ตู๋เยว่จะทำอะไรกันแน่” เขาหยิบจอกเคลือบสีชาขึ้นมาเล่นบนปลายนิ้ว เอ่ยถามจินเจาที่นั่งอยู่ด้านข้าง “หัวสมองไร้แก่นนั้นของเขาจำถนนในนครหลวงได้ด้วยหรื”

จินเจาไม่ได้แย้งการพรรณนาของเขาอย่างหาได้ยาก เพียงเอ่ยอย่างเย็นชา “ทันทีที่มาถึงนครหลวงเขาไม่ได้มาหาพวกเราก่อน แต่วิ่งตรงไปหาญาติผู้พี่ของเขา อีกเดี๋ยวญาติผู้พี่คนนั้นของเขาจะต้องมากับเขาแน่ๆ จะไม่รู้จักทางได้อย่างไร”

ฉู่หมิงอวีนอดหันหน้าไปเพ่งพินิจสีหน้าของจินเจาไม่ได้ แม้ว่าจะเป็นสีหน้าไร้อารมณ์เช่นที่ผ่านมา แต่ริมฝีปากที่เข้มแน่นนั้นยังคงพอให้เขาอ่านออกถึงความประหม่า

หกปีก่อนเขารับลาอาจารย์ออกจากเขาซางอู่ คิดไม่ถึงว่าศิษย์น้องคนนี้จะยืนกรานติดตามเขา กระนั้นฉู่หมิงอวีนัดมาตลอดว่าไม่ว่าความอาฆาตแค้นกิติ ความทะเยอทะยานก็ช่าง ล้วนเป็นเพียงเรื่องของเขาเอง เขาไม่เคยเอ่ยถึง ยิ่งไม่ยอมให้อีกฝ่ายยื่นมือเข้ามายุ่ง

ทว่าจินเจาเป็นคนหน้าเย็นชาใจอบอุ่น เห็นชัดว่าไม่รู้อะไร แต่กลับเก็บลัษณะเรียบร้อย ฟังสาangkี้ยินอยู่หน้าประตูห้องรองเขาพร้อมกันกับตนแล้ว ไม่เอ่ยสักคำ แต่โล่อย่างไรก็ไล่ไม่ไป สุดท้ายมองเห็นไฟโทสะของฉู่หมิงอวีนจะปะทุแล้ว เขาจึงเอ่ยเสียงค่อย “ศิษย์พี่ ท่านอาจารย์บอกว่าเส้นทางนี้ของท่านยากลำบากเกินไป”

จินเจาจึงได้ติดตามเขาเช่นนี้ จากสนามรบนอกกำแพงเมืองสู่ราชสำนักงดงามโอ่อ่า เขาเหยียบย่ำโคจรกระตุกและวิญญานที่ล่องลับขึ้นสู่ที่สูงที่ละก้าวๆ กลายเป็นผู้บัญชาการที่มีอำนาจยิ่งใหญ่ เป็นขุนนางประจบสอพลอที่ถูกผู้คนวิพากษ์วิจารณ์

นี่เป็นสิ่งที่ฉู่หมิงอวีนึกไม่ถึงเลยจริง ๆ เพราะถึงอย่างไรบนเขาซางอู่ก็มีคนที่จินเจาหว่านหาอยู่

ปล่อยให้เขาแต่ใจก่อเรื่องวุ่นวาย รับการดูดำและการลงโทษแทนจินเจารักและเอ็นดูอย่างระมัดระวัง ทว่าตู๋เยว่กลับโง่เขลาไม่รู้ตัวแม้แต่บัดนี้

มีเพียงผู้ชมด้านข้างอย่างผู้หญิงอ้วนที่มองออกชัดเจนแจ่มแจ้ง

หลายปีมานี้อย่างมากที่สุดเมื่อมีเวลาว่างจินเจาเพียงแค่ออกไปเยี่ยมเยียนเท่านั้น ไม่กี่วันก่อนอาจารย์ของตู้เยว่ล่งลับ เขาส่งจดหมายมาบอกว่าหลังจากจัดการเรื่องราวเสร็จเรียบร้อยแล้วจะมาหาพวกเขาที่ฉางอัน สองสามวันมานี้ผู้หญิงอ้วนเห็นจินเจาใจลอยบ่อยครั้ง ตอนนั้นก็มีความกังวลถึงบ้านใจขาดกลัว⁶ขึ้นมา

อ้อ บางทีอาจมีสปรีย์ว⁷ ที่รุนแรงอยู่ด้วยเล็กน้อย

ผู้หญิงอ้วนถูกกระตุ้นความสนใจ วางจอกชาลงแล้วส่งเสียง “อ้อ” ขึ้นมาอย่างมีนัย “ญาติผู้พี่ที่เขาพูดติดปากทั้งวันว่าพบคนพร้อมรอยยิ้ม สุขภาพเรียบร้อย รูปโฉมดูหยก จลาตปราดเปรื่อง เชี่ยวชาญทั้งศาสตร์และศิลป์ มีความงามน่าอัศจรรย์คนนั้นนะหรือ” เขาส่งเสียงหัวเราะเยาะ “ข้านี้ก มาตลอดว่าเขาเอาคำที่ตนเองใช้เป็นทั้งหมดมาเรียงต่อกันแล้วแต่งขึ้นมาเสียอีก”

จินเจาของเขาปราดหนึ่ง ไม่ได้เอ่ยต่อ

ผู้หญิงอ้วนหัวเราะอย่างค่อนข้างยินดีที่เห็นผู้อื่นทุกซกจนกระทั่งสีหน้าจินเจาหะมิงขึ้นมาดื้อๆ ถึงกลืนเอาไว้ เขาใช้พัดเคาะไหล่ของจินเจา เอ่ยอย่างสบายอารมณ์ “ได้ถือโอกาสพบหน้าสักหน่อยพอดี นครหลวงตอนนี้ครั้งหนึ่งล้วนอยู่ในมือข้า อีกทั้งเจ้าเป็นถึงหัวหน้าองค์กรทั้งสามพันของข้า ยิ่งกลัวจะพ่ายแพ้ให้คนผู้นั้นรี”

สีหน้าของจินเจาผ่อนคลายเล็กน้อย ส่งเสียงอึมทหนึ่งหนกก็ไม่เอ่ยอะไรอีก

ไม่นานนักตู้เยว่ก็มาถึง เสียงร่าเริงสุดขีดเอ่ยว่า “ที่นี่แหละ” ดังขึ้นพร้อมกับเสียงผลึกประตู่ ประตูห้องเปิดกว้าง เลี้ยววินาทีที่ได้พบหน้ากัน นอกจากตู้เยว่แล้วทั้งสามคนต่างตกตะลึง

⁶อุปมาถึงการไม่ได้พบสิ่งหนึ่งเป็นเวลานาน เมื่อได้พบอีกครั้ง ใจก็ไม่สงบ หวั่นเกรงว่าจะเกิดบางสิ่งขึ้น ไม่กล้าเผชิญหน้า

⁷อุปมาถึงความหึงหวง ความอิจฉา

“ไม่เจอกันนานเลยนะ!” บนใบหน้าของคนหนุ่มวัยระดับกวางน^๑ ยังคงมีความอ่อนเยาว์อยู่เล็กน้อย ทั้งชุดสีเขียวยังขับเน้นให้เขาดูอายุน้อยลงอีกหลายปี ตู๋เยว่ทักทายอย่างกระตือรือร้น กลับไม่มีใครตอบเขาลักคน

หลังจากเห็นผู้มาเยือนชัดเจน จินเจาก็ลุกขึ้นถอยไปอยู่ด้านหลังของฉู๋หมิงอวีนทันที หลบตาลงไม่พูดจา สายตาของฉู๋หมิงอวีนกวาดผ่านตู๋เยว่ไปยังร่างของคนที่อยู่ด้านหลังเขา ริมฝีปากค่อยๆ ปรากฏรอยยิ้มที่มีความหมายคลุมเครือ

ตู๋เยว่หมุ่นตัวมองตามสายตาของเขาอย่างมึนงง เห็นเพียงสายตาของชูชืออวี่ที่มองตอบฉู๋หมิงอวีนปรากฏรอยยิ้มบางเบาแล้วเช่นกัน “คาดไม่ถึงว่าจะได้พบได้เจอที่นี่”

ฉู๋หมิงอวีนใช้มือเท้าคาง รอยยิ้มค่อยๆ ลึกลง “เห็นที่ข้าและได้ให้ชูจะมีวาสนาต่อกันจริงๆ”

“หลีกเลี่ยงการเอ่ยถึงวาสนาเถิด”

“นี่พวกท่านสองคนรู้จักกันหรือ” ตู๋เยว่เอ่ยแทรกขึ้นดื้อๆ

“แค่พบหน้ากันบ่อยเท่านั้น” ชูชืออวี่ยิ้มเอ่ย “เพียงแต่ยามเลิกประชุมเช้าวันนี้ได้ให้ฉู๋สติเลอะเลื่อนดิ่งข้าไว้แล้วพูดอยู่หลายประโยค นอกจากนี้ไม่อาจพูดได้ว่าคุ้นเคย”

“สติเลอะเลื่อนหรือ เขาพูดอะไร” ตู๋เยว่เอ่ยอย่างใคร่รู้

“จะว่าไปก็ทำให้ข้าแปลกใจจริงๆ สหายที่เจ้าบอกก็คือพวกเขานี่” ชูชืออวี่เอ่ย

“ใช่แล้ว อาจารย์ของข้าและอาจารย์ของพวกเขาเป็นสหายสนิทกัน ล้วนอาศัยอยู่บนเขาซางอู๋ บนเขารับพวกเราสามคนไว้ ตั้งแต่ข้าเรียนวิชาแพทย์ก็รู้จักกับพวกเขาแล้ว เป็นพี่น้องที่ดียิ่ง!” ตู๋เยว่เอ่ยถามอีกครั้ง “เมื่อเขาพูดอะไรหรือ”

^๑ เครื่องประดับศีรษะ ใช้บ่งบอกสถานะยศตำแหน่งของผู้สวมใส่ ในสมัยโบราณเมื่อผู้ชายอายุครบยี่สิบปี จะต้องเข้าพิธีประดับกวางนเพื่อแสดงว่าเข้าสู่วัยผู้ใหญ่แล้ว

ซูซึอวี่เคลื่อนสายตากลับไปยังฉูหมิงอวี่น “เช่นนี้ต้องขอบคุณได้เท่าที่ดูแลเขาแล้ว”

“ได้เท่าที่ซูไยต้องเกรงใจข้าด้วย” ฉูหมิงอวี่นตอบด้วยรอยยิ้มน้อมลง

“...ท่านพี่ ท่านขอบคุณเจ้าคนผู้นั้นทำไมกัน” ตูเยวี่ก้าวไปด้านหน้าสองสามก้าวแล้วจุดแขนของจินเจา “เขาต่างหากที่ดีต่อข้า ทุกครั้งที่ฉูหมิงอวี่นร้องแก้อาการเป็นเขาที่ช่วยข้า ขอขอบคุณเขาจึงจะถูกต้อง”

จินเจาก็มองหน้าอย่างจนปัญญา ตูเยวี่มองรอบๆ ประหนึ่งเพิ่งรู้สึกตัวพลันถามขึ้นอีกครั้งอย่างประหลาดใจ “จินเจา เจ้ามายืนทำไมตรงนี้”

จินเจายังคงก้มหน้าก้มตาไม่ส่งเสียง ซูซึอวี่จึงถลกลชุดนั่งลงด้านหน้าโต๊ะอย่างนิ่งเฉย ยกมือขึ้นพลงยืมเอ่ย “งานเลี้ยงของคนกันเองไม่ต้องมากพิธีก็ได้ ในเมื่อเจ้าเป็นสหายของอาเยวี่ นั่งลงจะเป็นไรไป”

จินเจาได้ยินคำเรียกนั้นก็ขมวดคิ้วขึ้นโดยไม่รู้ตัว มองทางฉูหมิงอวี่นอย่างลังเล ฉูหมิงอวี่นคลี่พัดที่ละซ้อก่อนจะหุบเข้าอีกหน หัวเราะเสียงราบเรียบ “ในเมื่อได้เท่าซูเอ่ยปากแล้ว เจ้านั่งลงก็ไม่ได้ถึงขั้นสูญสิ้นชีวิตหรอก”

จินเจานั่งลงที่เดิมตามคำพูด ซูซึอวี่ยิ้มบางๆ ไม่พูดจา กลับเป็นตูเยวี่ที่ไม่พอใจขึ้นมา “นี่คนแซ่ฉู คำพูดบัดซบพวกนี้ของเจ้าหมายความว่าอะไร พูตรวกับว่าญาติผู้พี่ของข้ากินคนได้”

ฉูหมิงอวี่นเลิกคิ้วเหลือบตามองไป ตูเยวี่ถอยหลังหนึ่งก้าวทันที ยังไม่ทันได้เอ่ยก็ถูกซูซึอวี่ตัดหน้าแล้ว “อาเยวี่”

ตูเยวี่รีบปิดปากเงียบ นั่งลงด้านข้างซูซึอวี่อย่างเงิบเขียบ

“ข้าคิดคำถามหนึ่งขึ้นมาได้” ซูซึอวี่เปิดประเด็นเมื่อครู่อย่างเรียบเฉย “อาเยวี่ถูกส่งไปเรียนวิชาแพทย์ตั้งแต่เด็ก ห่างไกลจากบ้านจนขาดการอบรมสั่งสอน เมื่อพบว่าเขาเรียนสิ่งที่ไม่ค่อยเหมาะสมก็แก้ไขไม่ทันกาลแล้ว เดิมทีคิดว่าสำนักหมอเวทดาปลาและมังกรปะปนกัน^๑ แต่ตอนนี้ดูแล้วได้เท่าที่กับท่านผู้นี้ล้วนไม่ใช่คนหยาบคาย เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

^๑ หมายถึงมีคนแลและคนตื้ออยู่ปะปนกัน

“เพราะอาจารย์ของเขาโตแล้วไม่รู้จักโต” ฉูหมิงวีนเอ่ยเนิบนาบ

“นี่...” ตู้เยวี่รู้สึกไม่สบายอารมณ์อีกหน หลังจากในสมองเตือนว่า ชูชืออวี่ยังนั่งอยู่ด้านข้างเขาก็ฝืนกลืนคำอุทานของตนเองลงไป “ที่ไหนกัน ข้าเคยพูดกับเจ้าหลายครั้งแล้วไม่ใช่หรือ อาจารย์ข้าน่าจะเป็นคนคึกคักมีชีวิตชีวาต่างหาก”

ฉินเจามองตู้เยวี่ ไม่คิดว่าคำพูดของเขาเหมาะสมนัก

ฉูหมิงวีนเหลือบมองเขาด้วยสายตาเฉยเมย

“ท่านพี่ ข้าจะบอกท่านให้ว่าเจ้าแซ่ฉู่คนนี้ไม่ใช่คนดีอะไรหรอก” ตู้เยวี่หันหน้าเอ่ยกับชูชืออวี่อย่างตั้งอกตั้งใจ “อาจารย์ของข้าเคยบอกไว้ ฉูหมิงวีนคนนี้ ยามชอบใจเป็นคนพยาน ยามไม่ชอบใจเป็นคนวิปริต”

ฉูหมิงวีน “...”

“หมอเทวดาไม่ธรรมดาจริง ๆ” ชูชืออวี่ยิ้มเอ่ยเบา ๆ “แต่ได้ทำฉู่ไม่จำเป็นต้องใส่ใจ เจ้าเป็นคนอย่างไร ผู้แซ่ชูยอมรู้ดีแก้ไข”

ฉูหมิงวีนกระตุกมุมปาก ฟังไม่ออกว่าชูชืออวี่ลอบใจหรือเยาะเย้ยชั่วขณะ

มีเพียงตู้เยวี่คิดเป็นจริงเป็นจัง หัวเราะแล้วเอ่ย “ใช่ใหม่เล่า ข้าเองก็คิดว่าอาจารย์ของข้าช่างน่าชื่น” เขาเกาศีรษะแล้วเอ่ยอีก “แต่ว่านะท่านพี่ ข้าคิดว่าหากกล่าวถึงเรื่องราวจาเชือดเฉือนทำคนอึดอันตันใจแล้ว ท่านอาจารย์ยังร้ายกาจไม่เท่าท่าน”

สายตาของอีกสามคนในห้องที่มองทางตู้เยวี่ล้วนค่อนข้างสับสนแล้ว

ตกลงเจ้ายืนอยู่ข้างผู้ใดกันแน่

ฉูหมิงวีนและชูชืออวี่ถึงอย่างไรก็ไม่ถือว่าเป็นคนที่พูดคุยกไม่เก่ง กอปรกับมีตู้เยวี่อยู่ บรรยายาคบสนิทจึงยังนับว่าเข้ากันได้ดี งานสังสรรค์ดำเนินไปได้ครึ่งทาง ฉูหมิงวีนและชูชืออวี่พูดคุยเรื่องงานอย่างต่อเนื่อง ในที่สุดฉินเจาก็มีข้ออ้างพาตู้เยวี่ออกไปพูดคุยตามลำพัง

“เจ้ารู้ไหมว่าญาติผู้พี่ของเจ้าทำงานอะไร” เขาถาม

ตู้เยวี่พยักหน้า “รู้สิ เป็นขุนนาง”

“...แล้วเจ้ารู้หรือไม่ว่าศิษย์พี่ทำงานอะไร” เขาถามอีกครั้ง
ตู้เย่วพยักหน้า “รู้สิ เป็นขุนนาง”

“...” ฉินเจามองเขาพร้อมเงยบลงครู่หนึ่งฉับพลัน “ไม่มีอะไรแล้ว
พวกเรากลับเข้าไปกันเถอะ”

สิ่งที่พวกเขาไม่รู้คือ ในขณะที่พวกเขาสองคนออกจากประตูไปนั้น ฉูหมิงอวี่น
และซูชื้ออวี่ก็ยุติประเด็นอย่างภาวการณ์ค้า การจัดการสร้างถนนที่อีกก็ยุคก็สมัย
ก็วนมาไม่ถึงพวกเขาโดยไม่ได้นัดหมาย

ลู่นซังจ็อกสองตัวมองหน้ากันแล้วยิ้ม ยังคงเป็นซูชื้ออวี่ที่เอ่ยปาก
ขึ้นก่อน “ได้เท่าฉันนี่เพราะเหตุใดกัน”

“อะไรี” ฉูหมิงอวี่นเอียงศีรษะเอ่ยถาม

“อาเย่วบอกระหว่างทางว่ามานครหลวงครั้งนี้ เพราะต้องการเข้าทำงาน
กับสหาย ที่กล่าวนั้นคือได้เท่าฉันนี่”

“ใช่” ฉูหมิงอวี่นเอ่ยอย่างเนิบนาบ “หากรู้แต่แรกว่าการที่เราจะมา
ทำให้เข้าได้พบได้เท่าซู่เป็นการส่วนตัว ข้าจะเรียกเขามาให้เร็วกว่านี้แน่นอน”

ซูชื้ออวี่ยิ้มบางๆ แต่น้ำเสียงกลับหนักแน่นขึ้นเล็กน้อย “ความสามารถ
ด้านศาสตร์ยาของเขาข้ารู้แจ้ง ไม่ทำให้ผู้อื่นผิดหวังแน่นอน แต่ถึงอย่างไร
ก็อายุน้อย เขาแยกแยะผิดถูกดีเลวบางอย่างไม่ออก หวังว่าได้เท่าฉันจะคอย
เตือนอยู่ข้างๆ”

“หากได้เท่าซู่ตอบรับข้า ข้าและตู้เย่วก็เป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว
เช่นนั้นข้าจะดูแลเขาเป็นอย่างดีแน่นอน” ฉูหมิงอวี่นยิ้มยิ้มพลางเอ่ย

“เรื่องขบขันเหล่านี้ให้แล้วไปเถิด” ซูชื้ออวี่มองเขา “ข้าดูออก เจ้าเอง
ก็ไม่คิดให้อาเย่วเข้าใจความสัมพันธ์ของพวกเราผิด”

ฉูหมิงอวี่นสบสายตาของเขาพลางย่นคิ้ว “คำพูดนี้ของเจ้าคือโทษซ้ำว่า
ไม่บอกเขาใช่หรือไม่” ก่อนจะเอ่ยปรึกษาอย่างจริงจัง “ไม่ใช่เพราะข้ากลัวเจ้า
อายุแล้วเดินหนีอีกหรือไร ในเมื่อเป็นเช่นนี้ อีกเดี๋ยวเมื่อตู้เย่วกลับมาข้าจะ
บอกเขา เป็นอย่างไร”

ซูชื้ออวีหุบตาลงแล้วยิ้มบาง ๆ น้ำเสียงยังคงราบเรียบจับอารมณ์ไม่ออก “นี่ได้ทำงูไม่คิดจะตอบคำถามของข้าตรงๆ แล้วหรือ”

ฉูหมิงอวีนถอนหายใจเบาๆ ยกจอกชาเอ่ย “ทุกประโยชน์ของข้าเห็นชัดว่ามีความจริงใจ”

ซูชื้ออวีดื่มชาไปพลาง เคลื่อนสายตามองถนนสายยาวที่โคมไฟส่องสว่างด้านนอกหน้าต่างไปพลาง

ยอติเยียม ตอนนี้แม้กระทั่งประโยชน์เดียวก็คุยต่อไม่ได้แล้ว

ไม่นานนักก็ได้ยินเสียงเปิดประตูดังขึ้น ตอนนี้ซูชื้ออวีจึงถอนสายตาทกลับมา เอ่ยกับตู้เยวี่ที่ตามอยู่ด้านหลังฉินเจา “ฟ้ามืดแล้ว อาเยวี่ พวกเรากลับกันเถิด”

ฉินเจาคว้าแขนของตู้เยวี่ไว้ตามสัญญาตัญญูทันที จ้องมองซูชื้ออวีอย่างระแวดระวัง

ตู้เยวี่มองฉินเจาอย่างแปลกใจครู่หนึ่งถึงเอ่ยกับซูชื้ออวีด้วยความมั่นใจ “ท่านพี่ ความหมายของท่านคือให้ข้ากลับพร้อมท่านนั้นรึ”

“ใช่” ซูชื้ออวีสบตากับฉินเจาปราดหนึ่ง ในใจเข้าใจขึ้นมาสองสามส่วน ก่อนเคลื่อนสายตาดูออกแล้วเอ่ยต่ออย่างไม่ว้าว “หากต้องการหาอะไรทำจัดการแทนเจ้าได้เช่นกัน โยต้องรบกวนได้ทำงู”

“ข้าไม่คิดว่าเป็นการรบกวนนะ” ฉูหมิงอวีนกวาดสายตามองซูชื้ออวีด้วยสีหน้าประดัดรอยยิ้ม “ได้เท่าที่งูหูกหาญน้ำใจข้าถึงเพียงนี้เพื่ออะไรหรือ”

ซูชื้ออวีทำหูทวนลม

ตู้เยวี่เกาศีรษะ “ไม่ต้องหรอก ข้ารับปากพวกเขาแล้ว ไม่อาจผิดคำพูดได้” เขาเพิ่งกล่าวจบก็ราวกับกลัวว่าซูชื้ออวีจะไม่พอใจจึงรีบเอ่ยเสริม “ถึงข้าอยากไปอยู่เล่นกับท่าน แต่ว่า...หากท่านแม่ของข้ารู้เข้าคงตำหนิข้ายังต้องพูดว่าข้าเอาแต่สร้างปัญหาให้ท่านทั้งวันเป็นแน่”

ซูชื้ออวีเงยลงชั่วขณะ เห็นสีหน้าอีกฝ่ายลำบากใจจริงๆ จึงหัวเราะเสียงเบา “ก็ได้” เขามองฉูหมิงอวีนแวบหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยกำชับตู้เยวี่อีกครั้ง “แต่หากมีปัญหาอะไร ก็มาพบข้าได้ทุกเมื่อ”

“หากเขามีปัญหา ฉันเจาคงรีบออกหน้าช่วยก่อน ส่วนใหญ่คงไม่
รบกวนถึงได้เท่านี้” จู๋หมิงอวี่นเอ่ยเนิบนาบ

“...” จู๋ซืออวี่นหันกายมามองจู๋หมิงอวี่น ยิ้มเอ่ย “มีได้เท่าที่อยู่ข้างย้อม
วางใจ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้แซ่จูก็ขอตัวลา”

จู๋หมิงอวี่นยิ้มทอหทัย “เจอกันพรุ่งนี้นะ”

จู๋ซืออวี่นตอบรับอย่างไม่สะทกสะท้าน

เห็นได้ว่าความนิ่งเฉยของผู้ตรวจการไม่ใช่สิ่งที่คนทั่วไปเทียบเคียงได้

การจัดวางทั้งด้านในด้านนอกของเรือนปรุงยาภายในจวนผู้บัญชาการ
ดำเนินการโดยจินเจาทั้งหมด ตู๋เยว่เดินวนอย่างเบิกบานใจหนึ่งรอบ แน่นอน
ว่าพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง จู๋หมิงอวี่นทอดกอดมองอยู่ด้านข้างครู่หนึ่ง ทักทาย
แล้วก็หมุนกายกลับเรือนหลัก ตู๋เยว่เห็นท่าที่นั่นก็รีบรุดหน้าไปทันที ตามติด
ไม่ห่างจนถึงโถงหลัก

จู๋หมิงอวี่นหันหน้ากลับมามองตู๋เยว่ที่เดินตามตนเองมา ก่อนจะมอง
จินเจาที่เดินตามตู๋เยว่ แล้วเอ่ยเสียงหงุดหงิด “มีอะไร”

“มีเรื่องที่ยากบอกพวกเจ้าสองเรื่อง” ตู๋เยว่เอ่ย

จินเจาเอ่ยอย่างแปลกใจ “อะไรหรือ”

ตู๋เยว่ลั้งเลอยู่เนิ่นนาน ก่อนเอ่ยเสียงเบา “ท่านอาจารย์ไปหาลี้จากไป
แล้ว ในวันที่ฝงศพอาจารย์ของข้า”

จู๋หมิงอวี่นตกใจ มองท่าทางตกตะลึงของจินเจา แล้วหมุนกายนั่งลง
“อืม แล้วอะไรอีก”

“ท่านอาจารย์ไปหาลี้ให้ข้าฝงเขาไว้กับอาจารย์ของข้า บอกว่าไม่ต้อง
แจ้งให้พวกเจ้ากลับไป แต่มีคำพูดประโยคหนึ่งที่เขาให้อวี่นให้ข้าบอกกับเจ้า”
ตู๋เยว่มองจู๋หมิงอวี่น

มือข้างหนึ่งของจู๋หมิงอวี่นกำขมับ หลับตาเอ่ยตอบรับเบาๆ “อืม”

ตู๋เยว่สองจิตสองใจครู่หนึ่ง มองสีหน้าภายใต้เงามืดที่ปิดบังอยู่ของเขา
ไม่ชัดเจน ทำได้เพียงเอ่ยอย่างขัดถ้อยขัดคำด้วยความระมัดระวัง “เขาบอก

ให้ท่านระวังตัวให้ดี”

ฉู๋หมิงอวี่นหลับตา หัวเราะเบาๆ อย่างรวดเร็วหนึ่งที ไม่มีคำพูดอื่นได้อีก

ตู้เยว่ก่อนข้างทำไรอะไรไม่ถูก เขาเพียงส่งสาร ไม่รู้ความหมายที่อยู่ในคำพูด ไม่รู้ว่าควรรับมือกับการโต้ตอบเช่นนี้ของฉู๋หมิงอวี่นอย่างไร ในที่สุดจินเจาก็ได้สติกลับคืนมา มือของเขาแตะไหล่ตู้เยว่ ปรับน้ำเสียงของตนเองให้นุ่มนวล “บนเขาซางอู๋มีเจ้าคนเดียวหรือ”

ได้ยินคำพูดนั้น ภายในใจของตู้เยว่พลันรู้สึกหน่วง เสียงสะอื้นที่อดกลั้นไว้ในที่สุดก็ผ่นทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาออกแรงพยักหน้า “ท่านอาจารย์ไปหลี่ไม่ชอบผู้คนโหวกเหวก ข้าเองก็ไม่อยากให้คนอื่นขึ้นเขา”

จินเจาตอบหัวของเขาเบาๆ เอ่ยเสียงค่อยๆ “เจ้าทำได้ดีมาก”

สัมผัสบนศีรษะอบอุ่น ตู้เยว่ก็กดนิ้วตาค้นน้ำตาไว้ พยายามจิกยืมออกมา “ท่านอาจารย์ชอบต้นอู๋ถึง ข้าจึงปลูกไว้ข้างหลุมศพหนึ่งต้น เช่นนี้เพื่อให้พวกเราสามคนไม่อยู่ ก็สามารถบังลมบังฝนให้พวกเขาได้”

จินเจาก็มหันมามองเขา แววตาเผยความอ่อนโยนเล็กน้อยออกมาอย่างไม่รู้ตัว ตู้เยว่มองไม่เห็น เพียงแต่จู่ๆ เห็นว่าฉู๋หมิงอวี่นไม่ส่งเสียงอยู่นาน หัวใจก็กลั่นลานรีบาประเด้นอีกครั้ง “อ้อจริงสิ คนแซ่ฉู๋ นี่ เรียกเจ้าอยู่หน้าเจ้ากับท่านพี่ของข้าความสัมพันธ์ไม่ค่อยดีใช่หรือไม่” อย่างไรก็ตามเสียเขาก็ไม่ได้โง่ม บรรยายากศหลังจากกลับเข้าห้องฝึกปฎิบัติไปย่อมรู้สึกได้

ฉู๋หมิงอวี่นลืมตาครึ่งหนึ่งอย่างเกียจคร้าน “นั่นหรือ ข้าคิดว่าดีมากนะ” ทันใดนั้นตู้เยว่ก็คิดถึงคำถามคลุมเครือของจินเจา จึงเอ่ยหยั่งเชิง “เจ้าและญาติผู้พี่ของข้า ฐานะไม่ลงรอยกันใช่หรือไม่”

ฉู๋หมิงอวี่นหัวเราะเบาๆ ไม่สนใจเขา

“หากเป็นเช่นนั้นจริง...” สีหน้าตู้เยว่เต็มไปด้วยความยุ่งยากใจ “พวกเจ้าทั้งสองล้วนเป็นพี่น้องที่ดีที่สุดของข้า ญาติผู้พี่ก็ดูแลข้าตั้งแต่เล็กจนโต ข้าเลือกไม่ได้ ต่อให้วันหนึ่งพวกเจ้าสองฝั่งต่อสู้กันขึ้นมา ข้าต้องช่วยทั้งสองฝั่งแน่นอน...” น้ำเสียงเบาลงเรื่อย ๆ ตู้เยว่ก็ระอึกกระอ่วนอย่างที่ไม่เคยครั้งจะรู้สึก

จึงยอมแพ้เสียเลย “ข้ายังต้องกลับไปดูเรือนปรุงยา!” พุดจบก็หันหน้าวิ่งไป

ภายในห้องโถงเจียบลง ฉินเจาเห็นเงาของตู้เยว่หายลับไปแล้วจึงหันหน้ากลับมาถาม “ศิษย์พี่! แล้วต่อไปพวกเราจะต้องจัดการกับชูชืออวี่อยู่หรือไม่”

“เหตุใดจะไม่” ฉูหมิงอวี่นถามกลับ “แค่ความสัมพันธ์ฉันญาติพี่น้องเท่านั้น คุ่มคำพอให้เป็นอุปสรรค”

“แต่ว่าตู้เยวี่...”

“อย่างมากแค่เหลือชีวิตชูชืออวี่ไว้ ไม่ละอายต่อตู้เยวี่ก็พอแล้ว” ฉูหมิงอวี่นมองเขา นัยน์ตาทอแสงเย็นเยือกเล็กน้อย “หรือเจ้าต้องการเกลี้ยกล่อมให้ข้าล้มเลิก”

ฉินเจาเจียบลพร้อมส่ายหน้า สิ่งที่เขารู้ทั้งหมดมีมากกว่าตู้เยวี่ไม่มากนัก บทสนทนาวกวนของท่านอาจารย์และศิษย์ที่เขาเองก็ไม่เข้าใจเช่นกัน ถึงแม้ฉินเจารู้จักฉูหมิงอวี่นมาหลายปี หลายครั้งหลายครากลับยังคงเดาความคิดของอีกฝ่ายไม่ออก เช่นเดียวกับในตอนนี เขาดูความผิดปกติของฉูหมิงอวี่นออก ทว่าไม่รู้ฝ่ายหลังคิดอย่างไร ยิ่งไม่มีทางพูดคุยคลายความกังวล

“ศิษย์พี่...”

“เจ้าได้ยินแล้วหรือยังว่าเมื่อครูตู้เยวี่พูดอะไร” จู๊ๆ ฉูหมิงอวี่นก็เอ่ย

ฉินเจามองเขาอย่างเป็นกังวล เอ่ยคำใดไม่ออก ทำได้เพียงตอบรับทื่อๆ “ได้ยินแล้ว”

ฉูหมิงอวี่นวางมือลง “พวกเจ้าทั้งสองล้วนเป็นพี่น้องที่ดีที่สุดในชีวิตข้า เจ้าเป็นพี่น้องที่ดีที่สุดในชีวิตของข้า” ฉูหมิงอวี่นอดเพ่งมองฉินเจาไม่ได้ “พี่น้องที่ดีที่สุดในชีวิตของตู้เยวี่ เจ้าวางแผนจะให้เด็กโง่เขลาคนนั้นรู้ว่าเจ้าไม่อยากเป็นแค่พี่น้องของเขาเมื่อไร”

“...” ฉินเจาคิดไม่ถึงกับคำถามนี้ เขาหลบตาลง เอ่ยอย่างสงบนิ่ง “ข้าไม่ต้องการบีบบังคับเขา รอเขารู้ด้วยตนเอง ให้เขาตัดสินใจ”

“เจ้าต้องการรอให้คนสมองไร้แก่นอย่างเขารู้เอง คาดว่าลูกของเขาคงเรียกเจ้าว่าท่านลุงได้แล้ว”

ฉับพลันมือที่ย่อนลงข้างลำตัวของฉินเจาก็กำหัดแน่น เขาชะงัก

ครูหนึ่ง ยังคงเอ่ย “ข้าไม่ต้องการบีบบังคับเขา”

ฉูหมีงอวี่นมองเขาเงิบๆ ทันใดนั้นก็เอ่ยอย่างคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเมื่อครูข้าคิดอะไรอยู่”

“อะไรหรือ” ฉินเจาเงยหน้าทันที

มองเห็นเพียงฉูหมีงอวี่นเอ่ยอย่างมั่นใจยิ่ง “เจ้าเป็นคนสมองไร้แก่น ตู๋เยว่เป็นคนสมองไร้แก่น เจ้าคิดว่าพวกเจ้าสองคนใครไร้ทางรักษามากกว่ากัน”

ฉินเจา “...”

เมื่อครูเขาเป็นห่วงคนประเภทนี้ทำไมกัน ฉินเจาหมุนตัวเดินจากไป ฉูหมีงอวี่นหัวเราะอยู่ด้านหลังของเขอย่างค่อนข้างเบิกบานใจ

จนกระทั่งเงาของฉินเจาหายไป รอบด้านไร้ซึ่งสัมผัสเสียงของผู้อื่น เสียงหัวเราะของฉูหมีงอวี่นจึงละลายหายไปในพื้นที่ว่างเปล่า แผ่วเบา ลงเรื่อยๆ ก่อนกลายเป็นเสียงทอดถอนใจในท้ายที่สุด

“...ระวังตัวให้ดีๆ” ฉูหมีงอวี่นแบมือออก มองดูลายมือของตนเอง ก่อนจะเหลือบตาขึ้นมองแสงเย็นเยือกของดวงดาวบนท้องนาที่ไร้ขอบเขต ด้านนอก “แต่ไหนแต่ไรมาข้าล้วนรู้แจ้งอย่างยิ่ง”